

storiem om Sabroe, som en Gang paastod, at noget stod i Rigsdagstidende Spalte det og det, og da man bagefter spurgte ham, om han virkelig ogsaa kunde huske det, svarede han, at det kunde han naturligvis ikke. Saaledes kan man jo klare sig i en Situation som denne. Men altsaa, jeg har sagt det før, men jeg mener ikke, det kan siges for tidt, at Grunden til den forholdsvis gode økonomiske Stilling for Statskassen er det Fundament, som under Modstand fra Socialdemokraternes og radikal Side blev lagt for vort Skattevæsen i Perioden 1920—24.

For at samle det hele i eet kan jeg altsaa gentage, at Aaret er tilfredsstillende, endog særdeles tilfredsstillende, naar man ser hen til de vanskelige Tider, hvori vi lever, og jeg maa gentage, at naar det er saa tilfredsstillende, er det, fordi vi har haft en Skattelovgivning, der — selv om Held, eller hvad man nu vil kalde det, har været medvirkende — faktisk har vist sig at kunne holde ogsaa i denne Periode.

Formueparagraffen agter jeg ikke ved denne Lejlighed at beskæftige mig med. Den højtærede Finansminister har i Overensstemmelse med, hvad man vel almindeligvis gør som Finansminister, været en Del inde derpaa. Jeg maa for mit Vedkommende sige, hvad jeg ogsaa har sagt før, at jeg synes oprigtigt talt ikke, at Formueparagraffen tilnærmelsesvis har den Interesse, som den havde før. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Kassebeholdningen!). Ja, med Hensyn til Kassebeholdningen maa jeg sige, at jeg maaske er mere radikal end den højtærede Minister, thi heller ikke den lægger jeg nogen afgørende Vægt paa. Det, jeg lægger Vægt paa, er, om det, man opfører som Formue, virkelig er Erhvervelse, som kan give Renter. Jeg maa tilstaa, at naar jeg betragter Statens Finanser, betragter jeg dem fuldstændig forretningsmæssigt, som Forretningen „Danmark“, om jeg saa maa sige, og ligesom jeg, naar Talen er om en Forretning, ikke vilde have det fjerneste mod at laane Penge, hvis jeg fik anbragt dem paa en saadan Maade, at jeg fik væsentlig større Renter af dem, end jeg skulde betale dér, hvor jeg havde laant dem, saaledes vil jeg ikke indvende det allerbitterste imod Statsgæld som Princip; det afgørende bliver, om der i dette, at

man laaner, ligger, at man har spist noget op, eller der ligger det deri, at man for de Penge, man laaner, køber noget, som kan give Indtægt.

Nu kunde man maaske som et Paradoxs sige, at det, at Staten laaner Penge, i alle Tilfælde betyder, at man har spist noget op, for selv om man kalder det Formue, giver det jo ingen Renter — og noget i den Retning kan man med Rette sige om de Millioner, man paa Formueparagraffen øser ud til Statsbanerne. Men, som sagt, hvis de Penge, man laaner, giver Indtægt, er der saamænd ikke noget forfærdelig i at laane, og af den Grund er det altsaa, at jeg ikke kan faa Øje paa, at Formueparagraffen ret beset har saa særdeles stor Betydning. Hvad Kassebeholdningen angaar, ved vi fra de sidste Tider, at kniber det lidt, sælger vi nogle Jernbaneobligationer og lader, som om det ikke er Statslaan; paa den Maade har vi jo klareret os de sidste 2—3 Aar, og saa længe det ikke drejer sig om alt for mange Millioner, kan det heller ikke være noget afgørende. Nej, efter mit Skøn maa Driftsbudgettet være det afgørende, og det viser altsaa for 1926—27 et særdeles godt Resultat. Og dermed gaar jeg over til Finansaaaret 1927—28.

Til min Beklagelse maa jeg atter her sige, at den højtærede Finansminister i grumme ringe Grad har udtalt sin Mening om, hvorledes Aaret 1927—28 vil falde ud. Vi er jo dog nu godt og vel midt i Finansaaaret, og *nogen* Oversigt over, hvordan det vil gaa, maa man dog vel have i Ministeriet. Det er ligetil, at en almindelig Rigsdagsmand som jeg ikke kan have noget virkeligt Begreb om, hvordan Udgiftsparagrafferne stiller sig, sammenlignet med de Beløb, der er opført paa Finansloven, men det er jo i Virkeligheden sjældent, at de Resultater, man kommer til paa dette Omraade, er saa særdeles afvigende fra det budgetterede. Her bliver det atter, som tidligere sagt, de ganske enkelte Ting, der bliver de afgørende, og her vender vi saa igen tilbage til, hvorledes Statsvirksomhederne stiller sig.

Det er jo saaledes, at man fra Maaned til Maaned gennem Regnskaber, offentliggjorte i Statstidende, kan følge den Virksomhed, der som tidligere sagt paa dette Om-